

Kristuksen rauhaa!

Riparilla kirjoitettiin oppimispäiväkirjaa. Päivän aikana olin puhunut nuorten kanssa ylösnousemuksesta. Eräs nuori kertoi vihossaan: Tänään opin, ettei Jeesuksen ylösnousemus ollut historiallinen tapahtuma. Kerrottakoon, ettei opettajanrintani siinä kohtaa röyhistynyt ylpeydestä.

Myöhemmin pohdin, että vaikka oivallus oli pelkistynyt negatiiviseksi, oltiin oikeilla jäljillä. Jeesuksen vaiheita voidaan jäljitellä hänen kuolemaansa, mutta siitä eteenpäin on mahdotonta päästä historian keinoin. Juuri siitä ylösnousemuksesta on kysymys: on hypättävä ajan tuolle puolelle, historiasta ikuisuuteen, biologiasta henkeen, tiedosta uskoon. Vain uskon hyppy kantaa kuoleman rajan yli. Usko, luottamaan uskaltaminen, kysyy rohkeutta ylittää pelkonsa ja epäilynsä.

Evankeliumissa Jeesuksen oppilaat pelästivät, kun hän kuoltuaan ilmestyy heille: ”Miksi te olette noin kauhuissanne? Miksi teidän mieleenne nousee epäilyksiä?” Hyppy tiedosta uskoon ei ole helppo edes heille. Epäilyttää, onkohan noin. Pelottaa, laitanko elämäni jonkin kestäättömän varaan. Missä todisteet, kysy Tuomas.

Alkukirkon aikaan pääsiäisenä kastetut kulkivat viikon valkeissa todistaakseen Kristuksesta. Sen jälkeen vaihdettiin arkivaatteet ja ihminen itse oli kävelevä todistus Kristuksesta. Rauhaa huokuva ihminen on vahva todistus. Ehkä siksi Jeesuskin tervehtii ystäviään: ”Rauha teille”.

Elämässä (ja kuolemassa) selviää monesta, jos voi kokea rauhaa. Rauha. Olisiko siinä riittävä todiste uskaltaa?

Katja Kerkkänen

Orimattilan seurakunta